

'La nostra feina és salvar persones'

Els bombers d'Olot aconsellen els infants sobre com han de reaccionar en una emergència

'La nostra feina és salvar persones'

Un grup de nens de segon de Primària de l'Escola Malagrida d'Olot visita el parc de bombers de la ciutat. Per la seva part els bombers s'assabenten que la major part d'ells ha viatjat al costat del conductor i sense cadira de seguretat. Molts saben que en cas d'emergència han d'avisar un adult perquè truqui al 112. Els escolars aprenen que, tot i el vestit protector, no han de témer ni amagar-se dels bombers perquè la seva tasca és salvar persones

XAVIER VALERI OLOT

Salvar persones és la prioritat que el bomber instructor Francisco de Corral explica als alumnes de Segon de Primària de l'Escola Malagrida d'Olot. Els nens i les nenes estan molt contents de poder conèixer un parc de bombers per dins i escolten atents. "Després els animals i després..., les coses", enumera el bomber. Abans, els ha explicat que el cos de Bombers d'Olot, amb 150 anys, és un dels més antics de Catalunya, però que des de fa 40 anys forma part dels Bombers de la Generalitat de Catalunya. Això fa que els bombers d'Olot s'hagin de desplaçar a d'altres punts del territori quan hi ha sinistres de molta gravetat. Els posa d'exemple l'incendi dels boscos de l'Alt Empordà.

De Corral explica que a Olot hi ha un grup de bombers especialistes en rescats de muntanya que només és a tres parcs de Catalunya. Quan els mostra els uniformes, els nens obren uns ulls com les botxes brillants i grosses amb què juguen al pati. L'agent vol avaluar el concepte que tenen dels bombers. Tots alcen la mà. "Salvar la gent que a vegades no sap on va i cau", diu una nena. Un nen diu: "Cercar animals".

Arriba la segona part. Un escolar demana per què serveix un telèfon que està sobre la taula de l'aula. "Eh! Que nosaltres som persones?", diu el bomber. Els nens assenteixen amb baixades de caps i d'ulls, i en silenci. El senyal significa que ja eren ben conscients de la pregunta i que no calia. "Si som persones -conclou Francisco de Corral-, ens hem de protegir". Els explica que no es pot entrar en una casa en flames amb vestits de carrer i que per això cal la roba de protecció que tant agrada als nens, però que a vegades en situacions extremes els espanta.

L'instructor els ensenya una bomba d'aire. "No serveix per apagar foc", diu. Explica que per apagar foc hi ha els

extintors que són vermells i treuen escuma. Després hi ha la pols i l'aigua. Els explica que la bombona és groga perquè hi ha aire. "Això serveix perquè quan esteu dins el fum us poseu una màscara a la cara i respireu", diu un nen de Corral.

La indumentària

Un altre bomber es posa davant dels nens i es comença a vestir. "Fem servir uns trucs que semblen una mica de dibuixos animats", explica. El bomber model es posa la granota per baix per tal d'aconseguir rapidesa. L'instructor els explica que les botes són de seguretat amb plantilla de ferro a sota per evitar que s'hi puguin clavar claus. De Corral es posa la jaqueta i el bomber queda vestit. L'instructor els explica que el vestit fa molta calor, però el foc també tarda en arribar. "Portem capes de roba -precisa- per evitar que el foc entri i nosaltes ens cremem". "Els guants i el casc!", demanen els nens. El bomber es posa un pasamuntanyes i els nens criden: "Sembla un lladre!". L'agent queda vestit, amb casc, màscara i bombona; i explica que sota la roba porta unes corretges per poder-se penjar.

De Corral mostra els alots que porta al braç i al casc i, també, un radiotelèfon. "Un radiotelèfon?", repeteix encisat un nen. Els deixa provar l'aparell i els escolars es queden amb la imatge d'un bomber preparat per entrar en acció. "Si algun dia us passa alguna cosa i veieu un bomber així, no us espanteu", perquè els diu que un dels problemes que troben és que els nens s'espanten i s'amaguen.

Dies enrere, un bomber, en una sessió de conscienciació per a joves a Olot, va exposar la situació real de desesperació que li va provocar escoltar els plors d'una nena de sis anys en el context d'un sinistre i no trobar-la perquè, en aquest cas, havia quedat atrapada.

La classe continua i el bomber els explica els passos que s'han de seguir en una situació de sinistre. El primer és no fer coses que puguin suposar posar-se en perill. "Perquè a més de cremar-se una casa -diu l'instructor-, no us haguem de venir a buscar a vosaltres". En tant que exemple, exposa que si es crema la cuina, cal sortir de la cuina i tancar la porta i anar a buscar una persona adulta perquè truqui als bombers. "Però -adverteix-, no intenteu vosaltres apagar el foc, perquè el més segur és que us feu mal". Demanar ajuda representa un problema, perquè la majoria dels adults no han entrat mai a un parc de bombers. Això no seria un problema greu, però el que sí ho és -exposa l'agent- és que ni tan sols saben el número de telèfon per trucar els bombers. "El 112!!!", crida una nena. Un cop ho han escoltat tots els escolars afirmen tenir ple coneixement que el 112 és el número d'emergència. L'agent els explica que el 112 és un número que serveix per qualsevol emergència. "Si s'han fet mal -enumera-, si necessitem la Policia... Sempre s'ha de trucar al 112". "Al 112 li heu d'explicar el que us passa, hi us enviarà el que faci falta: bombers, policies i ambulàncies o totes tres coses a la vegada", els explica. "Aquí, a aquest telèfon -precisa el bomber-, us demanaran moltes coses, no digueu: hi ha foc a casa i pengeu". I els diu que cal contestar totes les preguntes perquè han de saber on dirigir-se.

De sobte, l'instructor diu: "Encara us vull demanar una ajuda especial". Els explica que hi ha pares que no parlen bé ni el català ni el castellà i per això necessiten que els nens parlin per telèfon, perquè s'expliquen més bé que els pares.

Socorrisme

L'últim pas d'una emergència, segons diu Francisco de Corral, és socórrer. Els nens repeteixen en veu baixa: "Socórrer, socórrer...". Els pregunta si han estudiat socorrisme o són metges, i li responen que no. En conseqüència, només poden protegir-se ells i alertar.

Els pregunta: "Quants de vosaltres us heu assegut alguna vegada al seient de davant del cotxe?". Tots: "Jo, jo,jo,!". El bomber demana "I sense lligar?" "Lligat, lligat, lligat!", responen, conscients del parany. El bomber els ho recrimina i explica que els sap molt de greu arribar a un accident i trobar nens ferits i amb una cadireta sense usar. De Corral diu que "de vegades els pares diuen: seu aquí que només és un moment, i és per ser una mica més amics vostres". Els aconsella que siguin més conscients que els pares i els diguin que no. El bomber els allibera: "heu de dir: no, jo vaig darrere i ben lligat". També els aconsella que aprenguin a lligar-se sols. "Jo -replica una nena-, vaig davant, lligada i ben lligada!". El bomber li contesta que no té edat per anar davant.

Francisco de Corral els recorda els passos que han de fer en una situació de perill i els nens surten a pujar als vehicles i estirar les mànegues.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/03/02/nostra-feina-salvar-persones/658767.html?utm_source=rss